

Emine Uşaklıgil

Şim- di- lik

Serra Yılmaz ve Emine Uşaklıgil Anlatıyor

Bu Ka- dar

3. BASKI

♥ can

EMİNE UŞAKLIGİL

ŞİMDİLİK BU KADAR

SERRA YILMAZ VE
EMİNE UŞAKLIGİL ANLATIYOR

Can Çağdaş

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

3. basım: Ocak 2019, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Burak Tıǧlı

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Serra Yılmaz Kapak Fotoğrafı: Gökhan Çırak

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3863-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738630

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

EMİNE UŞAKLIGİL

ŞİMDİLİK BU KADAR

SERRA YILMAZ VE
EMİNE UŞAKLIGİL ANLATIYOR

ANLATI

♥can

Emine Uşaklıgil'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bir Şehri Yok Etmek, 2014

EMİNE UŞAKLIGİL, Fransa'nın Vichy kentinde doğdu. Paris Institut d'Etudes Politiques'ten mezun oldu. *Ayrıntılı Haber*, *Cumhuriyet*, *YeniYüzyıl*, NTVMSSNBC internet sitesi, *Cumhuriyet* ve IBS Danışmanlık Şirketi'nde yöneticilik yaptı. Onat Kutlar ile İstanbul Film Ajansı ve Mediamiks kurumlarında sinema prodüktörlüğü, bir dönem internet üzerinden yayımlanan *AB Mektubu* aracılığıyla internet yayıncılığı, Alkazar Sineması'nda işletmecilik, simultane çevirmenlik, Ege'de zeytincilik ve 2011'de yayımlanan *Benim Cumhuriyet'im*, 2014'te yayımlanan *Bir Şehri Yok Etmek*'le yazarlık gibi muhtelif meslekler icra etmiştir.

İçindekiler

Başlarken 13

I. BÖLÜM: ÇOK DİLLİ, ÇOK GEZMİŞ ÇOK KİMLİKLİ BİR AKTİVİST OYUNCU

Konservatuvar Eğitimini Almamış Olmanın Nimetleri 21

İtalya'nın Kapısı Nasıl Açılır? 22

Güzeller Güzeli Floransa 24

Şehir Tiyatroları'ndan Kovulmanın Nimetleri 26

Yeni Oyun Seçmenin Zorlukları 31

Siyasetle Yoğrulmak 38

Siyasi Angajman 39

Paris ve Siyaset 40

Aktif Siyaset mi?.. Haşa! 41

Çok Dilli Olmanın Sayısız Nimetleri 42

II. BÖLÜM: ÇOCUKLUK...

Sanatla İç İçe Büyümek 51

İki Babanın Hayatındaki Kore 55

Bu İşin Ucu Darağacı 56

Hayatların Kesişmesi 57

Dondurmam Kaymak! 61

Sert Mizaçlı Ama Haşarı Bir Semih Bey 63

Paris'e Atanmama Yolu Cihangir'e Çıkar 65

Kitap Kurtları 69

İlle de Fransız Okulu	70
Cihangir'de Kök Salmak	71
Süreyya Paşa Deyip de Geçmemeli	72
Kayıt Tutan Anne	73
Anne Baba Boşanıyor	74
III. BÖLÜM: KENDİNE YENİ BİR AİLE SEÇMEK	
Milani'ler	79
Milani Ailesinin İlginç Öyküsü	81
1994: Çok Kara Bir Yıl	84
Artık Tarih Olmuş Bir İstanbul	88
Gelip Geçen Kiracılar	89
Sainte-Pulchérie'nin Yaratıcı Tembeli	92
IV. BÖLÜM: HAYATTA BAŞLANGIÇLAR	
Kuklalarla Tiyatro Sevdası	99
İlle de Oyunculuk	107
Caen İle Paris Arasında Mekik Dokumak	108
Yoldaş Boumédiène	109
Türkiye'ye Dönmek	110
Takma Diş Deyip Geçmeyelim	110
Yıl: 1853. Yer: Kırım	114
Yıl 1967. Yer: Ankara'nın Az Ötesinde Saraycık Köyü	114
Pek Özel Bir Muhtıra	118
Bir Aile Nasıl Parçalanır	120
Haydi, Tekrar <i>Cumhuriyet</i> 'li Hayat	121
V. BÖLÜM: SONUNDA SAHNEDE	
1977	131
Nihayet Dostlar	135
Tiyatroya İlk Adım	136
Kararlar Bozulmak Üzere Alınır	137
Levend'e Göre 1977-1980 Dünyası	138

VI. BÖLÜM: DÜNYAYA AÇILMAK

Politikanın Yolu Vietnam'a Çıkar	143
Vietnam	145
Vietnam Kehaneti Doğru Çıkınca	146
İşkencenin Derin İzleri	148
İçimde Büyüyen Özlem	150

VII. BÖLÜM: "DARBE"LER

İstanbul'a Kavuşmak ve Darbe.....	155
Birlikteliklerin Düşmanı Darbeler.....	157
Koşulların Ağırlığı.....	160

VIII. BÖLÜM: SIKIYÖNETİMDE YAŞAMAK VE ANNE OLMAK

Disiplin Başka, Hürriyet Başka	165
Kızım Ayşe	166
Serra'nın Kızı Olmak	171
12 Eylül Kurbanı Daktilo	174
Bu Arada, <i>Cumhuriyet</i> 'te	175
Asıl Görev	177

IX. BÖLÜM: "CUMBURLOP" SİNEMA!

Sinemaya İlk Adımlar	183
İkinci Adım, Üçüncü Adım Derken	184
Ömer Kavur'un Sessizliği	187
Benim Hayalim Hep Tiyatro Oyuncusu Olmaktı	188
Şöhretin Yolu <i>Anayurt Oteli</i> 'nden Geçer	189
Değişmeye Mahkûm Şehirler	193

X. BÖLÜM: YENİ BAŞLANGIÇLAR

Hayat Yeniden	197
Sahneye Koymanın Zorlukları	201
Paralel Simultane Kariyeri	203
Çeviri Ânında Olmazsa Olmaz	205

Özbekçe Bilmesen de Çevirirsin	210
Çevirmen Tepki de Çekerse	212
Ah Fatma Ah	213
XI. BÖLÜM: YENİ DARBELER	
İki Arkadaş, İki Kanser	217
Bir İntiharın Hüzünlü Anatomisi	220
Kovulma Ortaklığı: Şehir Tiyatroları'ndan Kovulma	225
Kovulmak Derken	229
Bir Kez Daha, Yeniden Hayat	231
<i>Yeniyüzyıl</i>	231
Meslekler Çok, Ödül Yok	233
XII. BÖLÜM: YENİ MACERALAR, YENİ LİMANLAR	
<i>Harem Suare</i> ve Ferzan Özpetek Filmleri	237
Hain Bir Kadınla Karşılaşmak	242
Mesleğe Özel Bir Bakış	246
Japonya Macerası	247

Başlarken...

“Oyunculuk bu işte... Her kılığa girebilmek... Bir büyük projenin, bir maceranın içinde size düşen rolü oynamak... Ve bunu yaparken asla yalnız olmadığımızı, etrafınızdaki herkesin, diğer oyuncuların, figüranların, teknisyenlerin, ışıkçı veya makyajcılarının da bir büyük arkadaş grubu olup aynı serüvene katıldıklarını bilmek. Ve hepsiyle dost olmak. İşte oyunculuk bu demek.”¹

Elinizdeki kitap birbirinden oldukça farklı iki arkadaşın sohbeti. Biri –Serra Yılmaz– oyuncu, müthiş bir hafızaya sahip, kendini rahatça anlatabilen biri. Ancak bugünkü şen şakrak, dışadönük, eğlenceli Serra’ya bakıp aldanmamalı. Bu hal onun için bilinçli bir seçimdir. Serra, yaşadığı zorluklardan sonra hayatı hafife almayı seçerek sıkıntılarını aşmış. İki arkadaştan diğerine yani bana gelince, yıllar geçtikçe hafızasını sürekli hafiflettiği gibi, kendinden söz etmekten de pek hazzetmeyen biri oldum. *Cumhuriyet* gazetesinden tasfiye edilmenin kolay hazmedilecek bir tecrübe olduğunu iddia edecek değilim. Zira tasfiye edilen yalnız ben değilim, benimle birlikte yenilenmekten ve değişimden yana bir genç kuşak da dışlanmıştı. Arkama bakmadan gazeteden ayrıl-

1. Jeanne Moreau, Atilla Dorsay ile söyleşi, 2000.

dım. O günden bugüne gazetede pek çok şey yaşandı. Yapmak istediğim gazete bir düş olarak kaldı. Başka meslekler icra ettim, çiftçilik dahil... Fakat itiraf edeyim: Bugün bile gazetenin geleceği için kaygılanmadan edemiyorum.

Özetle Serra ile çok farklıyız. Serra'nın hafızasını kıskanmıyorum ama bende bir tuhafılık olduğunu düşünüyorum. Bu tuhafılık nereden kaynaklanıyor bilemiyorum; yıllar geçtikçe, geçmişi büyük ölçüde rafa kaldırıyor ve unutuyorum. Serra bunu şöyle yorumluyor: "Bir çeşit unutmama ve iyileşme, geleceğe dönük olma arzusu..." Şurası kesin, aşkta olsun, dostluklarda olsun birlikte bir şeyler yapmak, yapabilmek önemli. Haliyle bu çalışma dostluğumuzun pekişmesine ve birbirimizi daha iyi tanımamıza vesile oldu.

Serra bu kitabı oluşturma sürecinde kendi birtakım kusurlarını saptamış: mesela mutfakta bana hiç iş yaptırmadığını, iş devretme konusunda takıntılı olduğunu. İkimizle ilgili de şöyle bir karşılaştırma yapmış: "Ben ufacık bir şey bile olsa şiddetli karamsarlıklara kapılabilen biriyim. Önerilere de kulaklarımı tıkıyorum. Halbuki mesela bir sorun hakkında sana danıştığında sen hep inanılmaz sakın, iyimser ve yapıcı yaklaşıyorsun. Karşına bir sorun çıktığında çok sağlıklı ve sakın bir yaklaşımla baş ediyorsun." Kendi açımdan baktığımda ise şunu görüyorum: Serra'nın aşçılığı, onun mutfakta saniyeler içinde harikalar yaratması, hayata bakışı, yaptığı her işe yoğunlaşması ve bu yoğunlaşmayla gelen dağınıklığı... bütün bunlara ve daha bir dolu başka ayrıntıya tanık olmak, bunları kavramak aramızdaki dostluğa apayrı bir derinlik kazandırdı.

İşin eğlenceli yönü ikimiz de ne zaman ve nasıl tanıştığımızı hatırlamıyoruz. Bununla birlikte sohbet ilerledikçe daha önce farkına varmadığımız bazı ortak özelliklerimizi keşfettik. Ortak mizah anlayışımızdan söz ederken Serra şöyle dedi: "Beni, seninle olan ilişkimde en etkileyen şeylerden biri mizah anlayışın... Birlikte çok güldüğüm insanlardan birisin ve yaptığım esprileri anladığını bilmek benim için çok önemli..." Bu hususta hislerimiz karşılıklı. Kendimi

yakın hissettiğim insanlarla birlikte gülebilmek benim için de çok değerli.

Biz bu kitabı yapmaya özellikle kendi yetişme sürecimizde İstanbul'daki hayatı hatırlamak için başladık. İstanbul eskisi gibi değil. İstanbulluların soyu da neredeyse tükendi. O dönemde nasıl yaşıyordu, çocukluğumuzda, gençliğimizde, yeniyetmeliliğimizde İstanbul nasıl bir şehirdi, ilişkiler nasıldı? Dilimiz döndüğü ve belleğimiz yettiğince bu sorulara, kendi tanıklıklarımız üzerinden karşılıklar bulmaya çalıştık. Gençliğime kadar İstanbul'da yaşamadım, ancak yazdan yaza gelip gittiğim için Serra'yı dinlemek, ucundan yakaladığım o İstanbul'u gözümde canlandırmak hayli keyifli bir deneyim oldu.

Hele İstanbul'la ilgili epeyce kötümser bir kitap¹ yazmış biri olarak itiraf ediyorum ki, İstanbul'un geleceğini düşünmek insanı yoğun bir karamsarlığa sürüklüyor. Çünkü kent inanılmaz bir baskı altında. Bütün kentler değişir. Fakat bir kentin ruhunu yitirmesi trajik bir kayıptır. İtalyan *La Stampa* gazetesinde 15 Ağustos tarihinde çıkan "İstanbul'un ışıkları sönüyor: Turistler terör saldırılarından ve polis baskısından kaçıyor"² başlıklı yazı İstanbul'un yok oluşundan ve giderek "tek tipleştiği"nden söz ediyor. Neyse, içiniz rahat olsun, bundan böyle özel harekât timlerince eğitilen silahlı "Gece Kartalları" üstlendikleri bekçilik göreviyle hepimizi sıkı takibe alacak. Bu da herhalde kaybolan ruh geri dönmesin diye alınmış üst düzey bir tedbirdir. Geçelim...

* * *

Ruth Rendell kardeşiz çocuklar konusunda ilginç tespitlerde bulunur. Rendell'a göre tek çocuk, hele kız çocuğu ise, dost edinmeyi hayat felsefesi edinir. Serra bunun mü-

1. Emine Uşaklıgil, *Bir Şehri Yok Etmek, İstanbul'da Kazanmak ya da Kaybetmek*, Can Yayınları, İstanbul, 2013.

2. Nilgün Cerrahoğlu, *Cumhuriyet*, 17 Ağustos 2017.

kemmel bir örneği. Ben de, tek çocuk olmamakla birlikte, ablamla aramızdaki büyük yaş farkı nedeniyle “yarım-tek çocuk” sayılıyım ve dostluğun yerini dolduracak başka bir şeyi hayal bile edemem.

Serra’ya göre, “İnsanın bir dostu olur, derler. Niye bir olsun? Sen dostluğu beslemeyi, sürdürmeyi biliyorsan bir de olur, on da olur. Ayrıca herkesin hayatındaki yeri farklıdır. Dostluktaki kıskançlıkları da hiç anlamam. Neticede benim yerim farklı, senin yerin farklı ortak dostlarımızın nazarında. Herkesin yeri farklı... Onun için önemli olan, o dostluğa güvenmeye, onu beslemeye devam etmek. Dostluk benim için aşktan bile önemli. Çünkü aşk netice itibarıyla daha fani bir duygu, ama aşk bittiğinde yine dostluk kalıyor geriye. Dost olabilmek aşkta da çok önemli ki aşkın tutkulu yanı bittikten sonra da ortak bir şey kalabilsin. O yüzden bence hayattaki en önemli şey dostluk ve dostluklara nasıl yaklaştığın, onları nasıl beslediğin. Yazışmasak da, görüşmesek de bir araya geldiğimiz ya da arada bir telefonla haberleştiğimizde bıraktığın noktadan devam eden o şey dostluk.”

Söylediklerine katılıyorum. Herhalde dostluk böyle bir şey... Sağlam temeller üzerine kuruluysa, uzun aralara rağmen bıraktığın yerden devam eder gerçek dostluk... Nâzım Hikmet’in “Dostluk” adlı şiirinde dediği gibi: “O gider, bu gider, şu gider, / dostluk, sen yanı başımızda kalırsın.”¹

* * *

Serra Yılmaz, tiyatro ve sinema oyuncusu olması bir yana, kabiliyet yelpazesi şaşırtıcı ölçüde geniş bir sanatçı. Türkiye’de Türk, İtalya’da İtalyan, Fransa’da Fransız. Simultane çevirmen. Gençliğinde aktivist, bugün dünya ve Türkiye’nin geleceğinden endişeli. Çok okumuş, okuduklarını özümsemiş, sanattaki gelişmeleri sürekli takip eden meraklı bir in-

1. Nâzım Hikmet, *Bütün Şiirleri*, YKY, İstanbul, 2016.

san. Hem gurme hem yaratıcı bir aşçı. İflah olmaz bir seyahatçi. İronik durumları gözünden kaçırmayan, esprili, eğlenmeyi seven, eğlenceli, kendi esprileri de dahil kahkahayı rahatça patlatan, kendisiyle barışık bir kişilik.

En iyisi Serra'nın öne çıkan üç özelliğini anlatarak başlamak.

I. BÖLÜM

Çok Dilli, Çok Gezmiş,
Çok Kimlikli Bir Aktivist Oyuncu

Konservatuvar eğitimi almamış olmanın nimetleri

En iyisi oyuncu Serra ile başlamak. Büründüğü kimliklere gelince... *Şehnaz Tango*'nun Kadriye'si, *İstanbul'un Gözleri Mahmur*'un, kendi taktığı ismiyle, Asude'si, *Anayurt Oteli*'nin Zeynep'i, Ferzan Özpetek filmlerinin vazgeçilmez oyuncusu ve daha niceleri. Samimi ve doğal bir oyuncu. Karakter oyunculuğundaki başarısının sırrını şöyle açıklıyor: "Ben bunu sahiciliğe bağlıyorum. Düşündüğümde hakikaten oynarken içten oynadığımı görüyorum ve bunun seyirciye de geçtiğine inanıyorum. Bu sadece oyunculukta değil, hayatta da geçerli. Oynadığım kişilikleri o kadar büyük bir keyifle, inanarak oynuyorum ki, bu duyguyu aktarabilmek büyük bir mutluluk, büyük bir ayrıcalık."

Konservatuvar eğitimi almamış olmaktan pek memnun. Bu eğitimin verdiği kötü alışkanlıklardan kurtulmak için çok zaman ve çaba sarf etmek gerektiğini söylüyor muzip bir ifadeyle. Kaldı ki, seyirciyle ilişkisi daha ilkokuldayken sahneye koyduğu müsamerelele başlıyor.

Gelgelelim Ferzan Özpetek'in filmleri yoluyla İtalyanların gönlünü fethetmiş olmasına. İtalyan basınına göre Özpetek'in uğuru. Ve her durumda sakin ve rahat. Özelliklerini say say bitmez, haliyle ister istemez herkesin başka bir Serra algısı var. Mesela Murat Çelikkan şöyle anlatmış Serra'yı: "Serra'nın yüzü ister onlarca oyuncu arasında figürasyon yapsın, ister kalabalık ve ünlü bir oyuncu kadrosu arasında

İri gözlü Serra Yılmaz (Fotoğraf: Emre Yunusoğlu)

yer alsın, hemen fark edilir. İri gözleri, yaramaz ve insana çeşitli maceralar vaat eden bakışları ve tabii rahatlığı.”

İtalya'nın kapısı nasıl açılır?

Serra kadercı değil. Fakat bir çeşit kadercilik ifade eden “Kismetse olur,” cümlesi misali, kismete inanan bir insan. Bazı şeylerin, zamanı geldiğinde gerçekleştiğine inanıyor. Şu örneği veriyor: Ferzan Özpetek *Hamam* [1997] filmini çekerken asistanı Leyla Özalp'ti. Leyla, Serra'yı tanıyor ve onun İtalyanca bildiğini biliyor. Lakin Serra hiçbir şekilde seçmelere çağrılmıyor, Ferzan'a da Serra'dan bahsedilmiyor.

Sadece çekim bittiğinde filmdeki bir mektubun çevirisi için ona müracaat ediliyor.

Serra o yazın başında Roma'da bir tiyatro toplantısına katılır. Akşam da *Hamam* filminin müziklerini yapan grup Transandental'ın konserini izlemeye gider. Konserin verildiği, Fransız Büyükelçiliği binası olarak kullanılan muhteşem Farnese Sarayı'nın bulunduğu Farnese Meydanı'nda dolaşır. Ferzan Özpetek'in orada olup olmadığını merak etse de, henüz hiç karşılaşmadıkları için zaten birbirlerini o kalabalıkta ayırt etmelerinin olanaksız olduğunu düşünür, geçer.

Geliriz 1997 sonbaharına. Ferzan Özpetek yirmi dört saatliğine Strasbourg'a, Faruk Günaltay'ın düzenlediği Türk Filmleri Haftası için gelir. Orada tanışırlar. Özpetek, Serra'nın Türkçe gibi İtalyanca konuşmasından etkilenir, "Seninle çalışmak isterim," der. Serra bu karşılaşmayı şöyle aktarıyor:

"Çok fazla üstünde durmadım, çünkü birçok yönetmen bu lafı sırf kibarlık olsun diye söyleyebiliyor. Bu tür sözler somutlaşmadıkça inanmam, görelim olsun tavrım var hayatta. Ancak hakikaten de aradan birkaç ay geçtikten sonra elinde bir senaryoyla çıkageldi İstanbul'a ve bana *Harem Suare*'nin hikâyesini getirdi. Bu hikâyede beni çok etkileyen şey, bir anlamda anneannemin hayatına göndermeleri olan bir hikâye olmasıydı. Neredeyse anneannemin hayattaki rolünü bana öneriyordu. Sonuçta bir tesadüf sonucu –eğer tesadüf diye bir şey varsa hayatta– Ferzan'la tanışmış oldum. Ferzan'la tanışmış olmak tabii ki benim için çok önemli, çünkü Ferzan'la olan işbirliğim profesyonel anlamda bana İtalya'nın kapısını açtı. 12 yıldır Floransa'da tiyatrodan oynatabiliyorsam Ferzan'la yaptığım filmler sayesinde. Yani Ferzan'la olan işbirliği bana çok şey kattı; maddi manevi çok şey kattı. Şuna da inanıyorum: Belki Leyla bizi tanıştırsaydı benden o kadar hoşlanmayacaktı, çünkü neticede bizim yaptığımız işin en büyük zaafı ve en zor yanı başkasının arzusuna bağlı olması. Ne kadar iyi oyuncu olursan ol, sana bakan yönetmen seni bir başka biçimde hayal etmiyorsa se-

Şimdilik Bu Kadar'da, birbirinin dostu iki sıra dışı kadın, uzun soluklu ve keyifli bir sohbetle hayat hikâyelerini anlatıyor. Tanışıklıkları yıllara dayanan Serra Yılmaz'la Emine Uşaklıgil'in pek çok ortak noktası var: köklü ailelerden geliyor olmaları, uzun yıllar yurtdışında yaşamaları, dolayısıyla "çok dilli" ve "çok kimlikli" olmaları gibi. Ayrıca ikisi de sevdikleri işi yapmakta, hayallerini gerçekleştirmekte, sözlerini söylemekte hep direten, ödün vermez kişiler olmuşlar.

Serra Yılmaz sinema ve tiyatroseverlerin gönlünde taht kurmuş dünyaca ünlü bir sanatçı olmakla kalmıyor, aynı zamanda da hayli etkili bir aktivist ve başarılı bir simultane tercüman. Dillere destan aşıcılığı, iflah olmaz seyyahlığı da cabası... Emine Uşaklıgil ise gazeteciliğin yanı sıra sinema sektöründe çalışmış; gazete ve şirket yöneticiliği, film prodüksiyonu, simultane tercümanlık ve yazarlık gibi birçok mesleği zorlanmadan icra etmiş biri, şimdi de çiftçilikle ilgileniyor. İkisinin de kanseri yenmesi, sarsıcı kayıplar yaşaması, her seferinde hayata tutunup yeniden başlaması ve yıllara meydan okuması bu renkli hayatlara farklı tonlar katmış.

Serra Yılmaz ve Emine Uşaklıgil, *Şimdilik Bu Kadar*'da çocukluktan bugüne yaşadıkları hayatı anlatırlarken bir döneme de ışık tutuyorlar. Gerek siyasetin içinden, gerekse sanat dünyasından yakın tarihin birçok önemli figürünü bu renkli kitabın sayfalarına taşıyorlar.

#türkinemesi #cumhuriyet #ahmayoşanı #türkityatrosu #eskistanbul
#dostluk #kadın #aktivizm

 can

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinlari

ISBN 978-975-87-3863-0

9 789750 738630